

Den moraliska fördärvligheten i att använda svält som vapen

Det avsiktliga användandet av svält som ett vapen – för att kontrollera, tvinga eller bryta ner viljan hos en civilbefolkning – är en av de mest flagranta kränkningarna av mänsklig etik och internationell rätt. I Gaza har detta brott förfinats till ett system. Det som har utspelat sig är inte bara ett humanitärt misslyckande, utan ett beräknat program för dominans, levererat under förevändningen av hjälp. I centrum för denna strategi står Yasser Abu Shabab, en före detta kriminell som blev kollaboratör, och införandet av ett militariserat distributionssystem som dödar mer än det föder. Genom falska anklagelser, proxykrigföring och dödlig kontroll över tillgång till mat har Israel förvandlat humanitär hjälp till en scen för lidande och underkastelse. Palestinier lockas till hjälpsändningar bara för att bli skjutna – en taktik som skulle anses omänsklig även vid behandling av vilda djur.

Yasser Abu Shabab: Från undre världen till proxyutförare

Yasser Abu Shababs historia är inte en berättelse om försoning, utan om opportunistisk manipulering av ockupationen. Han var en gång en känd figur i Gazas kriminella undre värld, fängslad för narkotikahandel och vapensmuggling fram till sin rymning i oktober 2023. I det kaos som följde återuppstod han som självutnämnd ledare för den så kallade "Folkets kraft" – alternativt kallad "Antiterroristtjänsten". Israel, som var ivrigt att splittra palestinsk enighet och försvaga Hamas genom indirekt styre, ska enligt uppgifter ha beväpnat och stärkt Abu Shababs grupp för att verka i områden kontrollerade av IDF.

Denna relation är inte ny; kolonialmakter har länge förlitat sig på moraliskt komprometterade lokala aktörer för att fungera som verkställare av utländsk kontroll. Men i Gaza möttes denna taktik omedelbart med avsky. Abu Shababs kollaboration betraktades som ett så djupt svek att hans egen stam och familj försköt honom. I ett samhälle där släktskap och solidaritet är heliga gjorde detta offentliga avståndstagande honom till en paria. Han blev inte bara utstött – han blev en symbol för allt som ockupationen försöker korrumpiera: lojalitet, identitet, motstånd. Hans historia visar hur ockupanten förvandlar individuella ambitioner till samhällelig förödelse.

Falska anklagelser och hjälpens kollaps

Kärnan i Israels rättfärdigande av sitt järngrepp om Gazas hjälpsystem var anklagelsen att Hamas plundrade humanitära förnödenheter. Dessa påståenden, som dök upp i slutet av 2024, användes för att delegitimera UNRWA och kapa kritiska försörjningslinjer. Men trovärdiga rapporter avslöjade senare att det mest flagranta fallet av stöld av hjälp – plundringen av 109 FN-lastbilar – inte utfördes av Hamas, utan av Abu Shababs styrkor. Ändå fortsatte narrativet, beväpnat för att demontera den befintliga hjälpinfrastrukturen och er-

sätta den med Gaza Humanitarian Foundation (GHF), en militariserad apparat som upprättades i maj 2025 med stöd från Israel och USA.

Yahya Sinwars obduktion: Ytterligare motsägelse av Israels narrativ

Ytterligare motsägelse av Israels påståenden är tillståndet hos Yahya Sinwar, en framträdande Hamas-ledare, vid tidpunkten för hans död. Israels egen rättsläkare fastställde att Sinwar inte hade ätit på tre dagar före sin död – en detalj som väcker allvarliga frågor. Om Hamas systematiskt stal hjälp, som Israel påstår, är det osannolikt att deras ledare skulle lämnas att svälta. Detta bevis pekar på ett bredare misslyckande i hjälpdistributionen, vilket tyder på att förnödenheterna fångas upp av andra grupper, såsom Abu Shababs milis, snarare än att hamstras av Hamas. Svältandet av en nyckelfigur som Sinwar belyser den hårda verkligheten: hjälpen når inte dem den är avsedd för, oavsett vem som kontrollerar den.

Gaza Humanitarian Foundation: Hungerspelen blir verklighet

GHF lovade samordning och säkerhet. Vad det levererade var blodbad. Distributionspunkter blev dödszoner. Tårgas, gummikulor, skarp ammunition och trängsel förvandlade jakten på mat till ett dagligt spel med rysk roulette. Nästan 800 palestinier har dödats och tusentals skadats i försöken att få tillgång till hjälp. Detta system, byggt på falska premisser och upprätthållet genom våld, har inte bara misslyckats med att ta itu med hunger – det har institutionaliserat den. Det återspeglar en logik av kontroll snarare än lindring: för att äta måste du lyda; för att överleva måste du underkasta dig.

Enligt internationell rätt är detta ett krigsbrott. **Artikel 54 i tilläggsprotokoll I till Genèvekonventionerna** förbjuder uttryckligen svält av civila som en metod för krigföring, inklusive attacker mot eller förstörelse av "objekt som är oumbärliga för civilbefolkningens överlevnad". **Romstadgan för Internationella brottmålsdomstolen** kriminaliserar också användningen av svält som ett vapen. Genom att demontera pålitliga byråer, neka hjälp och döda civila vid distributionsplatser har Israel skapat ett system som inte är humanitärt – det är ett vapen.

Jakt på människor med lockbete: Mänsklighetens yttersta förfall

Kanske det mest skrämmande inslaget i detta system är hur det vänder upp och ner på grundläggande etiska hierarkier. I Israel, liksom i många länder, är det olagligt att jaga vilda djur med lockbete. Praktiken anses oetisk – ett brott mot principerna om rättvis jakt som skyddar även icke-mänskliga varelser från onödigt lidande. Ändå lockas svältande civila i Gaza till mat under förevändningen av hjälp, bara för att bli beskjutna av soldater. Det som är förbjudet för hjortar är legaliserat mot barn.

Denna etiska invertering är ingen slump. Det är den logiska slutpunkten för avhumanisering. När ett folk inte längre ses som fullt mänskligt blir deras lidande bakgrundsbrus; deras död, administrativ. Den moraliska avgrunden öppnar sig som bredast inte i krigets dimma, utan i klarheten hos politik som behandlar överlevnad som ett privilegium som ockupanten ransonerar. Gazas hungriga är inte kollaterala skador. De är måltavlor – lockade, skjutna och kasserade av ett system som tillskriver större juridiskt värde åt djurs liv än åt de människor det svälter.

Slutsats: Ett brott bortom ord

Vapeniseringen av svält i Gaza, underlättad av kollaboratörer som Yasser Abu Shabab och institutionaliserad genom Israels militariserade hjälpsystem, är inte bara en krigsstrategi – det är en skändning av mänsklig värdighet. Det återspeglar en mentalitet där mat blir ett verktyg för dominans, samarbete belönas och civila slaktas för brottet att behöva äta. Ersättningen av humanitära organisationer med beväpnade grindvakter har förvandlat Gazas hjälpkorridorer till dödens korridorer.

Detta är inte bara ett politiskt misslyckande. Det är ett brott mot mänskligheten. Och det mest fördömande åtalet ligger i jämförelsen som aldrig borde behöva göras: att djur ges mer etiskt hänsyn än Gazas svältande befolkning. Denna groteska invertering kräver global vrede – inte som en politisk fråga, utan som en fråga om samvete. **En värld som tillåter detta är en värld i fritt fall – inte bara moraliskt, utan även civilisatoriskt.**